

træffes afgørelse om, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af den samlede families ansøgning om asyl. Dette gælder også, såfremt familiens ansøgning ikke indgives samtidig, men dog på tidspunkter, der ligger tilstrækkelig tæt på hinanden til, at procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, kan gennemføres samlet.

Ifølge artikel 14 er den medlemsstat, der efter forordningens kriterier er ansvarlig for det største antal familiemedlemmer, ansvarlig for behandlingen af ansøgningerne. Hvis det ikke ud fra dette kriterium kan afgøres, hvilken medlemsstat der har ansvaret for behandlingen af ansøgningerne, pålægges ansvaret den medlemsstat, der efter forordningens kriterier er ansvarlig for behandlingen af det ældste medlem af familien, jf. forordningens artikel 14, stk. 1, litra a og b.

Familiemedlemmer er som beskrevet i afsnit 3.2.2.1 defineret i forordningens artikel 2, litra i.

Dublinforordningens artikel 14 afspejler ikke en tilsvarende bestemmelse i Dublinkonventionen.

3.2.3. Den humanitære klausul

Dublinforordningens artikel 15, stk. 1, indeholder den såkaldte humanitære klausul, der gør det muligt for medlemsstaterne at sammenføre familiemedlemmer og andre slægtninge, der er økonomisk afhængige af asylansøgeren, når humanitære årsager, navnlig baseret på familiemæssige eller kulturelle hensyn, taler derfor. Anvendelse af den humanitære klausul kræver samtykke fra de berørte personer.

Dublinforordningens artikel 15, stk. 1, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 9.

Dublinforordningens artikel 15, stk. 2 og 3, indeholder nærmere retningslinjer for anvendelsen af den humanitære klausul. Det fremgår således, at medlemsstaterne skal søge at opretholde familiefællesskaber i tilfælde, hvor det ene familiemedlem er afhængig af hjælp fra det andet familiemedlem på grund af graviditet, et nyfødt barn, alvorlig sygdom, et alvorligt handicap eller høj alder, under forudsætning af, at der fandtes familiemæssige bånd mellem de pågældende i hjemlandet.

Endvidere skal en uledsaget mindreårig, der har en eller flere slægtninge i en anden medlemsstat, som kan tage sig af vedkommende, om muligt bringes sammen med denne eller disse slægtninge, medmindre dette ikke tjener den mindreåriges tarv bedst.

Retningslinjerne i Dublinforordningens artikel 15, stk. 2 og 3, svarer til kriterierne i artikel 2 i afgørelse nr. 1/2000 af 31. oktober 2000 fra Artikel 18-Udvalget under Dublinkonventionen (EF-Tidende 2000 nr. L 281, side 1).

Ifølge Dublinforordningens artikel 15, stk. 5, fastsættes betingelserne og procedurerne for iværksættelse af artikel 15, herunder i givet fald forligsprocedurer til bilæggelse af uoverensstemmelser mellem medlemsstaterne om nødvendigheden af at familiesammenføre de pågældende personer eller om, hvor sammenføringen skal ske, efter proceduren i artikel 27, stk. 2, jf. nærmere om denne procedure i afsnit 3.2.7.

3.2.4. Den ansvarlige medlemsstats forpligtelser

Dublinforordningens artikel 16, stk. 1, fastsætter de forpligtelser, der følger af at være den ansvarlige medlemsstat. Det fremgår heraf, at den ansvarlige medlemsstat efter de nærmere regler herom i forordningen, jf. herom i afsnit 3.2.4.1, kan være forpligtet til at overtage en asylansøger, der har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller at afslutte behandlingen af asylansøgningen. Endelig kan den ansvarlige medlemsstat efter de nærmere regler herom i forordningen, jf. herom i afsnit 3.2.4.2, være forpligtet til at tilbagetage en asylansøger, hvis ansøgning er under behandling, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden at have fået tilladelse til det, eller en asylansøger, der har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen, og som har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat, eller en tredjelandsskatsborger, der tidligere er meddelt afslag på en ansøgning om asyl af medlemsstaten, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden at have fået tilladelse til det.

Udsteder en medlemsstat opholdstilladelse til en asylansøger, overgår de i artikel 16, stk. 1, nævnte forpligtelser til denne medlemsstat, jf. forordningens artikel 16, stk. 2.

En medlemsstats forpligtelser efter artikel 16, stk. 1, bortfalder, hvis tredjelandsskatsborgeren har forladt medlemsstaternes område i mindst tre måneder. Dette gælder dog ikke, hvis tredjelandsskatsborgeren er i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse udstedt af den ansvarlige medlemsstat, jf. forordningens artikel 16, stk. 3.

En medlemsstats forpligtelser efter artikel 16, stk. 1, bortfalder endvidere, så snart den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, har truffet og faktisk iværksat de nødvendige foranstaltninger for, at tredjelandsskatsborgeren kan vende tilbage til sit hjemland eller et andet land, som den pågældende lovligt kan indrejse i. En forudsætning herfor er, at den ansvarlige medlemsstat har behandlet ansøgningen om asyl og meddelt ansøgeren afslag herpå, eller at ansøgningen om asyl er trukket tilbage af ansøgeren, jf. forordningens artikel 16, stk. 4.